

Hedgehog welfare society

**Tekee kansainvälistä työtä
siilien hyväksi**

Siilitarinoita

**Miten intialaiset siilit
rantautuivatkaan suomeen?**

Siiliuskomukset

Siili myyttien maailmassa

Siilitapaamisten satoa

Siilistit reissaavat

Ravinto

*oikeanlainen ruoka on
perusedellytys
lemmikin terveydelle*

Pääkirjoitus

Edellisen lehden ilmestymisestä on kohta vuosi. Tämän vuoden aikana on siilyhdistyksen jäsenmäärä ja toiminta laajentunut ja kasvanut. Jäsenmäärä on nelinkertaistunut viime vuoteen nähden. Siilitapaamisia on järjestetty ympäri Suomea ja jäsenet ovat tutustuneet toisiinsa. Tämä lehti ilmestyy suuren yhteisen tapaamisen, Tuff Tuff -bileiden aikoihin. Tapaamiseen tulee ennätysellinen määrä osanottajia, niin ihmisiä kuin siilejäkin. Jokainen meistä varmasti odottaa innolla tapaamista ja monien jäsenten ja heidän siiliensä näkemistä. Monen kanssa olemme olleet kirjeenvaihdossa ja nettikeskusteluissa, on hauska nähdä kuinka mielikuvat vastaavat todellisuutta.

Jäsenet ovat ansiokkaasti jakaneet siilitietoutta monien tiedostusvälineiden kautta. Lehtijuttuja on ollut monia ja televisioonkin on päästy. Yksi tärkeimmistä jatkuvista informaatiokanavistamme on ollut internet-sivustomme ja erityisen suosion on saavuttanut keskustelupalstamme. Eläinkaupat ovat saaneet omat tiedotteensa ja myös useiden eläinlääkäreiden kanssa olemme olleet yhteistyössä. Lemmikkihiilit eivät ole enää niin suuren hämmästelyn aiheena kuin vuosi sitten. Toki useimmille tämä rakas lemmikkimme on vielä aika vieras, joten tehtävää vielä löytyy.

Ongelmiakin vuoteen on sisällynyt. Kaupan on ollut sairaita siilejä, joita ei ole kuljetettu eikä hoidettu asianmukaisesti. Tämänkään asian suhteen ei työmme ole vielä valmis. Kasvatustajakuntamme on kuitenkin ilahduttavasti kasvanut, joten toivottavasti pian olemme tilanteessa, että pääosa Suomessa myytävistä lemmikkisiileistä on "kotimaista tuotantoa".

Erityisenä huolenaiheena on ollut perinnöllinen sairaus Wobbly Hedgehog Syndrome eli WHS. Näitä tapauksia on löytynyt useita. Itseltäni kuoli myös suloinen siilipoika Jalmari tähän tautiin lokakuussa. Tauti etenee vääjäämättä eikä siihen ole vielä löydetty parannusta. Ainoa keino välttää tämä sairaus, on poistaa kasvatustoiminnasta kaikki siilit, joiden suvuissa tätä tautia on esiintynyt. Sen vuoksi on erityisen tärkeää, että kaikki lemmikit rekisteröidään ja rekisterin pitäjälle kerrotaan myös siilin sairaudet ja kuolinsyy.

Meillä on nyt lemmikkeinä kolme eri siililajia. Afrikkalaisen lemmikkisiilin lisäksi hieman harvalukuisempaan on Egyptiläinen pitkäkorvasiili ja vielä harvinaisempaan persoonallinen Intialainen pitkäkorvasiili. Meillä on näiden kolmen lisäksi olemassa vielä rakastettu oma eurooppalainen siili, joka taas on heräillyt talvihorroksesta. Meidän siilyhdistyksen jäsenten on syytä muistaa myös tämä, monen siiliharrastajan harrastuksen motivaattori. Ei unohdeta ulos sijoitettavia vesikuppeja ja kissanruokia, vaan autetaan villilemmikkiä siinä kuin kesyjä serkkujakin. Muistetaan myös kertoa, ties monen kerran, kaikille mahdollisille tahoille, että siilit eivät siedä maitotuotteita eivätkä mausteita. Tässä lehdessä kerrotut ruokintaohjeet pätevät hyvin myös villisiilin hoidossa.

Haluan vielä erityisesti toivottaa kaikki jäsenet mukaan toimintaan. Tämä harrastus vaatii paljon, mutta on erityisen antoisa. Lemmikkimme ovat todellisia persoonia. Ja kuten moni on huomannut, kaikenlainen ötökkäkammokin häviää tämän harrasteen sivutuotteena. Oikein lämmintä ja aurinkoista kesää kaikille siilisteille ja heidän lemmikeilleen.

Tiina Kuuteri

Siilyhdistyksen hallituksen pj.

Kiitoksia jälleen kaikille vapaaehtoisille niin kirjoittamis- kuvaamis- kuin tuotantoavusta! Jos olemme sinnikkäitä ja aikaansaavia me siilistit, niin on kyllä Simo Annikkikin ja muu Intialaisten pitkäkorvien klaani, lue lisää sivuilta 6-7!

Tarja Leponiemi

Kirjoittanut
Marianne Ekholm
Kuvassa liris

Siiliuskomukset

Maailma on täynnä uskomuksia ja myyttejä. Myös siili on päässyt osaksi moneen tarinaan

Uskomuksissa on kysymys sellaisista asioista, joiden todennäköisyydestä ei olla täysin varmoja. Siiliä on joissakin kulttuureissa pidetty pyhänä, ja sen parantavaan voimaan on uskottu. Siili on myös liitetty erilaisiin jumaluuksiin ja myyttisiin tarinoin. Siili on toiminut pelastajana ja neuvokkaana otuksena.

Siiliä on muinoin palvottu mm. osana maaäitimyyttejä. Babyloniassa siilit yhdistettiin Istar -jumalattareen, joka oli sodan, rakkauden ja hedelmällisyyden jumalatar ja sumerilaisen Inanan vastine. Istar oli tosin paljon väkivaltaisempi kuin Inanan. Istarin mies oli Tammuz. Babylonialaiset kehittivät Istarista julman hahmon. Hänestä tuli kauhun lietsoja, taistelujen keskuksesta riehuva väkivaltainen kärsimys.

Muinaisessa Egyptissä siilejä kunnioitettiin jälleensyntymisen vertauskuvana, ilmeisesti horroksesta heräämisen vuoksi. Kiinan Hebein maakunnassa siiliä pidettiin pyhänä.

Burjaattilaisessa myytissä esiintyy siili. *"Maan isäntä, niin kertoo myytti, sulki taivaanvalot (kuun ja auringon) lippaaseen. Koko luonto pimeni, ihmiset eivät enää löytäneet toisiansa, ja eläimetkin huusivat hätääntyneinä. Paljon elämää tuboutui. Silloin taivaanjumala lähetti Siilin noutamaan auringon ja kuun takaisin. Siili lähti ja pyysi maan isännältä vieraslahjaksi kangastusbepoa ja kaikukeibästä. Kun maan isäntä ei voinut täyttää mabdotonta pyyntöä, hän ei tiennyt muuta neuvoa kuin antaa kestiystävälleen takaisin auringon ja kuun. Ne siili sijoitti radoilleen ja maailma tuli valoisaksi."*

Pohjoisaasialaisissa ja -amerikkalaisissa myyteissä taivaanvalot vapauttaa joskus siili, joskus korppi tai kojootti. Siili on saattanut toimittaa myös jonkinlaisen kulttuuriheeroksen virkaa tekemällä tärkeitä tekoja. Joskus siili on voinut olla myös shamaanin eli noidan hahmo. Kulttuuriheeroksen tärkeimmät tunnusmerkit ovat, että hän ei syösy suinpäin epäkohdan kimp-

puun, hän on neuvokas ja keksii menetelmän vaikeankin tilanteeseen.

Siili esiintyy myös roomalaisen historioitsijan Plinius vanhemman ja Aristoteleen teksteissä. Arkhilokhos sanoi viisauden: *"Kettu tietää monta asiaa - siili yhden ison asian"*. Iso asia oli kerälle meneminen. Tätä sanontaa käytetään vieläkin yleisesti.

Roomalaisille siili ennusti kevään tuloa ja he juhlivat kevättä kun siilit heräsivät. Vanhin tunnettu myytti on siilien väitetty kyky kantaa piikeissään hedelmiä, omenoita ja oliiveja. Missään ei kuitenkaan ole todistettu tällaista tapahtuvan. Myytin mukaan siili myös kiipesi itse puuhun hakemaan hedelmät. Siili kantaa kuitenkin asiat suussaan ei piikeissään, eikä se osaa kiivetä puuhun, vai osaako?

Keskiajalla siilin osia käytettiin rohtoihin, kuten monen muunkin eläimen, ja sen parantavaan voimaan uskottiin. Siilejä on valmistettu myös ruoaksi. Siilin piikkejä on käytetty muinaisessa Roomassa mm. villan karstaamiseen ja pellavan lihtaamiseen. 1500-luvun Englannissa siili luokiteltiin tuhoeläimeksi ja tapettiin sieltä lähes sukupuuttoon. Myös Afrikassa on syöty siilin lihaa ja uskottu sen onnea tuovaan voimaan. Väitetään myös, että Euroopassa asuvat mustalaiset söisivät siiliä edelleen. Itse en usko tätä ennen kuin näen...

Siilien on väitetty imevän maitoa maassa makaavien lehmien utareista. Ilmeisesti on voinut tapahtua niin, että siili on juonut maahan valuneen maidon. Aikuinen siili ei pysty imeämään.

Siilien uskotaan myös hävittävän käärmeitä ja selviävän jopa kynn pistosta. Käärmeet eivät kuitenkaan kuulu siilien luontaiseen ruokavalioon. Ketun on uskottu voivan tappaa siili virtsaamalla sen päälle. Tämäkään ei pidä paikkaansa. Jos ketu tappaa siilin, voittaa se sen nopeudessa.

Auringonkehrän Onni
kuva Jani Heimonen

Kaapo, kuva Tarja Leponiemi

Teksti Tiina Kuuteri, kuvitus Tarja Leponiemi

Siilejä elää luonnonvaraisena Euroopassa, Aasiassa, Afrikassa ja Uudessa Seelannissa. Siilit puuttuvat luonnonvaraisesta eläimistöstä Amerikan mantereelta ja Australiasta. Uuteen Seelantiin siili on kulkeutunut eurooppalisten siirtolaisten mukana. Yhteistä kaikille siileille on ravinto, siilit ovat hyönteissyöjiä. Ravinnolla on olennainen vaikutus siilin hyvinvointiin ja pitkään ikään.

Mistä on pienet *siilit* tehty?

Siilin ravintoa suunniteltaessa voi lähtökohtana pitää, että sen on oltava hyönteismäistä. Hyönteisissä on runsaasti proteiinia ja siilin elimistö on erikoistunut proteiinien hyväksikäyttöön. Luonnonvaraisen ja lemmikkinä pidettävän siilin ruokinnan voi suunnitella hyvin samanlaiseksi. Luonnossa elävä siili kuitenkin itse hoitaa pääosan hyönteisten metsästämisestä, joten ihmisen tehtävä on vain avustaa ja helpottaa ravinnon saannis-

Noin kolmen viikon ikäisinä siilipienokaiset alkavat maistelemaan erilaisia ruokia, kuvassa Onni ja Ilona.

sa. Luonnonvarainen siili oppii kuitenkin helposti käyttämään hyväkseen helposti saatavilla olevaa ihmisen tarjoamaa ruokaa, joten se tuo ihmiselle lisää vastuuta.

Vesi on parasta juotavaa ja kuten kaikki jo tietävät, maito on ehdottoman kiellettyä. Siilin elimistö ei pysty pilkkomaan maitosokeria, vaan saa siitä ripulin. Proteiinipitoinen kissanruoka on hyvä vaihtoehto niin villille siilille kuin lemmikillekin. Ruuan tähteet voi kummankin siilin tapauksessa unohtaa. Kun on löytänyt siililleen tasapainoisen ruokavalion, voi rauhassa unohtaa uusien ruokien haun. Siili ei ihmisen tavoin kaipaa uusia makuja, vaan on täydellisen tyytyväinen, kun saa tuttua ruokaa.

Hyönteiset

Lemmikin hoito vaatii sitten enemmän harkintaa. Lemmikki on täysin ihmisen tarjoaman ravinnon varassa. Juomaksi sopii raikas vesi ja muuta juotavaa siili ei tarvitse. Hyönteisiä ravinnon pitäisi sisältää runsaasti. Hyviä ravintohyönteisiä ovat erilaiset sirkat, jotka ovat hyvin proteiinipitoisia. Hyviä sirkkoja ovat esimerkiksi kaksitäpläsirkat, kotisirkat ja kulkusirkat. Lisäksi siilille voi tarjota matoja, joista sopivia ovat esimerkiksi

jauhomadot eli jauhopukin toukat ja kotelot ja myös itse jauhopukit, jos siili niitä syö. Lisäksi hyvin sopivia ovat jättijauhomadot eli isomustakuoriaisen toukat. Madot ovat kohtuullisen ravaisia, joten niiden tarjoamisessa on pysyttävä kohtuudessa. Varsinaisia herkkumatoja ovat vahakoisan toukat. Matoja ja sirkkoja on saatavilla myös säilykkeinä ja kuivattuina. Säilykkeet ovat jo mukavasti rantautuneet Suomeen, kuivattuja saa ainakin internetin kautta tilattua. Joistain eläinkaupoista löytyy myös metsätörakoita, jotka sopivat myös siilille.

Kuivaruoka

Kissan kuivaruuat soveltuvat siilille, kunhan varmistaa, että niiden liha- ja proteiinipitoisuus on hyvä. Vitamiinit ovat myös hyväksi siilille. Siilin päivittäinen ravinnontarve ei ole määrällisesti suuri. Se on noin 20-40g siilistä riippuen, joten ruuan laatuun on hyvä kiinnittää erityistä huomiota. Jos siili syö paljon, voi syynä olla vääränlainen ravinto. Siili joutuu syömään suuria määriä saadakseen kaikki tarvitsemansa ravintoaineet. Siilin hilseily voi myös olla merkki väärästä ravinnosta. Tällöin tulee tarkistaa, että siilin ruuassa ei ole vehnää. Liian rasvainen ruoka voi myös aiheuttaa hilseilyä. Talviaikaan toki suurin syy kuivaan ihoon on sama kuin ihmisellä eli kuiva huoneilma.

Muut ruuat

Lisäksi siilille voi tarjota esimerkiksi kissan säilykeruokia, vähälaktoosista raejuustoa, porkkanasosetta, hedelmäsosetta, hedelmiä, keitettyä tai kuivattua kalaa ja kypsennettyä jauhelihaa. Siili ei varsinaisesti tarvitse vihanneksia ja hedelmiä, sen vuoksi niiden suhteen on muistettava, että tarjottavat määrät ovat pieniä. Esimerkiksi 4 hernetta, teelusikallinen sosetta tai puolikas silakkafiletä riittää aivan hyvin.

Vitamiinit

Kun siilin ruokavalio on kohdallaan ja siili on terve, ei lisävitamiineja välttämättä tarvita. Vesiliukoisia vitamiineja voi antaa lisäksi aika huoletta, ylimääräiset poistuvat kyllä elimistöstä. Rasvaliukoisten vitamiinien kohdalla on ehdottomasti muistettava annostusohjeet. Siilin virtsan pitää olla hapanta ja jos siilillä on taipumusta virtsatietulehduksiin, voi olla hyväksi lisätä siilin ruokaan C-vitamiinia tasapainon saavuttamiseksi.

Kielletyt aineet

Siilille myrkyä ovat suola ja maito. Muutenkin mausteita tulee välttää. Jos haluaa antaa siilille maitotuotteita esimerkiksi kalkan saannin varmistamiseksi, voi tarjota vähälaktoosisia tai täysin laktoosittomia vaihtoehtoja. Aivan kuten ihmisetkin, siilit pitäisivät makeasta. Ja siinäkin olemme samanlaisia, molempien hampaat kärsivät makeasta. Makean syönnin jälkeen pitäisi pestä hampaat! Jos se ei siilille onnistu, on paras olla antamatta karkkeja.

Jauhomadot, niin pienet kuin suuretkin, ovat useimpien siilien herkkua ja tärkeä osa hyönteissyöjän ruokavaliota. Ajatus madoista voi aluksi tuntua epämiellyttävältä siilin omistajasta, mutta siilistä tuskin koskaan!

Sirkkoja eli krikettejä saa eläimen lisäksi myös säilötyinä hyvin varustetuista eläinkaupoista tai ulkomailta internetin kautta tilaamalla. Säilykkeistä lemmikisille sopivia ovat minikokoiset (punainen tölkki) ja keskikokoiset (keltainen tölkki) sirkat. Sirkat ovat vähärasvaisia sekä erittäin hyvä ja luonnollinen proteiinin lähde siilille.

Millainen on sinun siilisi päivän ruokalista? Se voisi olla vaikkapa tällainen.

Tuhinat & tarinat

Simo vai Annikki?

Syksyllä 2003 saapui Suomeen eriskummallisen näköisiä siilejä. Eläinkauppiat tiesivät siilien tulleen Saksasta, mutta muuta tietoa niistä ei ollut saatavilla. Tämä jos mikä hämmensi siilistit ympäri suomen.

Sekametelisiilisoppa

Suomeen saapuneiden siilien edustama laji tuntui olevan epäselvä. Silmiinpistäväenä erona Afrikkalaisiin kääpiösiileihin verrattuna olivat mm. suuret korvat. Itse ostimme tällaisen siilin Kuopiolaisesta eläinkaupasta "Ghanalaisena mustametsäsiilenä", mutta varsin pian selvisi ettei sellaista lajia ole olemassa. Saksasta ei myöskään tuntunut löytyvän apua, sillä he määrittelivät siilit joko Brandtin siileiksi tai Intialaisiksi siileiksi. Nämä kuvaukset eivät saaneet suomalaisia siilistejä täysin vakuuttaneiksi. Ostamamme siilin sukupuoli oli myös epäselvä. Piikkien seasta oli vaikea nähdä katseliko parhaillaan sen takapuolta vaiko kasvoja. Nimi tälle elävälle juuriharjalle piti kuitenkin antaa, joten kuinkas muutenkaan sitä olisi voinut ratkaista kuin antamalla sille sekä pojan että tytön nimi. Siilin sukupuolen paljastuttua nimi olisi siis yhtä oikein tai väärin. Näin sai alkunsa Simo Annikin tarina. Sitten Simo Annikki on paljastunut tyttösiiliksi.

Britanniasta löydetty Mark Bond pystyi lopulta auttamaan siilien lajin oikeaoppisessa määrittelyssä. Kirjan Hedgehogs (kirj. Nigel Reeve) perusteella siilit voitiin määrittellä intialaisiksi pitkäkorvasiileiksi (*Hemiechinus collaris*). Suomeen tulleilta eriskummallisen näköisiltä siileiltä puuttui pääläelä oleva piikitön alue, jota kutsutaan "jakaukseksi". Tämä on ominaista vain *Hemiechinus*- eli pitkäkorvasuvun siileille. Piikkien värin ja pituuden perusteella siilit voitiin määrittellä kuuluvaksi *Hemiechinus collaris* -sukuun ja olevan Intialaisia pitkäkorvasiilejä.

Tumma-asuinen hiippari

Tällä hetkellä näitä harvinaisia pitkäkorvia on Suomessa arviolta kymmenkunta. Intialainen pitkäkorvasiili poikkeaa melko suuresti kesystä Afrikkalaisesta kääpiösiilistä. Näille Suomeen tulleille yksilöille on usein ollut ominaista aggressiivisuus, huomattava arkuus sekä puremisvietti. Ne eivät siis poikkeaa omistajistaan juuri lainkaan. Yllä olevien ominaisuuksien vuoksi voidaan kuitenkin pohtia, kuinka sopiva intialainen

pitkäkorvasiili on lemmikiksi. Mielipiteitä on varmasti monia. Laji vaatii kärsivällisyyttä eikä se sovi luonteenpiirteidensä vuoksi pienten lasten tai muuten kokemattomien eläinten ystävien käsiteltäväksi.

Intialaisista pitkäkorvasiilista on sangen vähän tietoa tarjolla. Lähdeostosten mukaan se elää kuivilla alueilla Itä-Pakistanissa ja Luoteis-Intiassa. Esimerkiksi lajintunnistuksessa käytetty kirja "Hedgehogs" ei osaa kertoa tämän siilin käyttäytymisestä juuri mitään. Intialaisten pitkäkorvasiilien omistajat ovat raportoineet siilin liikkuvan olohuoneolosuhteissa täysin äänettömästi. Myös nopea juoksuvahti on tälle siilille ominaista. Intialaisen pitkäkorvasiilin vaatima hoito on pääpiirteittäin samanlaista kuin Afrikkalaisen kääpiösiilin. Arkiset askareet, kuten esimerkiksi kynsien leikkuu, saattavat kuitenkin tuottaa ongelmia siilin arkuuden vuoksi. Intialaista pitkäkorvasiiliä on usein hankala käsitellä ilman puremiselta suojaavaa kangasta. Fleece on usein hyvä taittaa jopa kolminkertaiseksi!

Siilin parasta ajatellen olisi suositeltavaa yrittää kesyttää sitä. Tällöin on varauduttava kuukausien tai jopa puolen vuoden prosessiin. Simo Annikki on selvästi kesyynyt sen puolen vuoden aikana, jonka se on meillä ollut. Kesytys ei kuitenkaan ole heikkohermoisten puuhaa ja se vaatii kesytytylta yleensä itsesuojeluvaiston puutetta.

Nauhapastaa vihreällä pestokastikkeella

Simo Annikki on erittäin aktiivinen siili, joka juoksee hirmuista vauhtia ja pitää kaikkien mahdollisten kolojen tutkimisesta sekä kiipeilystä. Terveys on kuitenkin ollut sen hankkimisesta alkaen hieman kysymysmerkki. Epämääräisiä oireita on ollut aina silloin tällöin. Eräänä sunnuntaiamuna Simo Annikki alkoi aamutarpeilleen ja päätimme seurata sen puuhia salaa. Ensimmä-

Simo Annikki pötköttelee

"Intialaisten siilien omistajat ovat raportoineet siilin liikkuvan olohuoneolosuhteissa täysin äänettömästi."

siiltä tuli teelusikallinen vihreää limaa ja sen jälkeen takapuolesta alkoi työntyä valkoinen ohut nauha.

Lapamato, eli heisimato se sieltä oli tulossa. Jopa miehisestä näkökulmasta katsottuna se oli aika karmaisevan näköistä. Lopulta mato katkesi ja se jäi makaamaan sanomalehden päälle koko 6 sentin komealla pituudellaan. Näitä matoja Simo Annikilla oli todennäköisesti aika reilusti.

Kävimme hakemassa apteekista heisimatoihin auttavaa lääkettä, jota voi saada ilman reseptiä. Lääkekuuri on mitä luultavammin tepsinyt ja toivomme ettei matopastaa tarvitsisi enää katsella asunnossamme. Simo Annikista oli vaikea nähdä, minkä verran madot vaikuttivat sen elämään. Juoksupyörässä juokseminen ja kiipeily sen sijaan maistaa tänä päivänä entistä paremmin. Nykyään kun sisuksissa ei edes kovassa vauhdissa ja käänöksissä enää kierrä ja kurni ylimääräiset lierot!

Omituisten otusten kerho

Intialaisten pitkäkorvasiilien harvalukuiseen Suomen jaostoon kuuluvat nämäkin karvakorvat.

Kesyysi Giovanni
om. Pirjo Yökangas

Showmies Esi-Isä
om. Riku Kärnä

Ripa Rudolf Paksujalka
om. Jari Juntunen

Klaara
om. Miia Rinnekangas

Siiri kurkkii

Siilitapaamisissa siilitien lisäksi toisiinsa tutustuivat myös siilit. Kuvat Jani Heimonen.

Itä-Suomi

Kirjoittanut Kaisa Kääriäinen
Kuvat Jani Heimonen

Eräänä joulukuisena päivänä heräsi Suvilla, Mariannella ja minulla ajatus järjestää 7.2.2004 täysin epävirallinen tapaaminen Itä-Suomessa. Kaikkien mielestä oli loistava ajatus järjestää pienemmän porukan tapaaminen, noissa yhdistyksen tapaamisissa kun on niin paljon ihmisiä, ettei kaikkiin ehdi tutustua kunnolla. Ajatus esitettiin myös yhdistyksen internetsivujen keskustelupalstalla, missä se saikin melkoisesti huomiota. Monet innostuivat tapaamisesta lähempänä kotipaikkakuntaansa.

Paikkana oli Suvin koti Kuopiossa, se kun on sopivasti Joensuun ja Jyväskylän puolivälissä. Paikalla oli 9 ihmistä ja 7 siiliä, aika sopiva määrä yhteen kotiin. Kuopiota edustivat tietysti Suvi ja Jani sekä heidän mammasiili Iris sekä poikaset Onni ja Ilona, sekä Markku ja Niina tosin ilman Simo Annikkia. Simo Annikki oli jätetty kotiin, ettei sen päivärytmi olisi mennyt sekaisin. Joensuusta tuli Marianne, Usvan ja Herra Nenän kanssa, Suolahdesta tulivat Tarja ja Jasmin sekä heidän Siiri neitinensä, minä ja Tomy sekä Viltu edustimme Jyväskylää.

Tapaamiseen järjestimme pientä syötävää. Olimme varautuneet myös pitämään siilien punnituksen. Punnituksessa

saimme aikuisille siileille huiman painojakauman, kevyin oli tästä porukasta Viltu, painoa 242 grammaa ja painavin Herra Nenä 608 grammaa – melkoinen haitari! Molemmat ovat vielä normaalipainoisia, eli ovat terveitä ja virkeitä siilejä. Iiriksen neljän viikon ikäiset poikaset painoivat kumpikin n. 130 grammaa.

Tapaamisen teemaksi oli muodostunut Usvan ja Viltsun treffit. Treffikumppanukset tosin eivät olleet innostuneita ajatuksesta. Taisi olla liian kovat vaatimukset, keskellä siilin yöttä olisi pitänyt olla virkeänä ja romanttisena uteliaan ihmisjoukon tuijotettavana. Ei siis tullut treffeiltä toivottua lopputulosta. Myöhemmin sekä Usva ja Viltu ovat molemmat tahoillaan olleet onnistuneilla treffeillä, Usva Herra Nenän kanssa ja Viltu Siirin.

Tapaamisessa totesimmekin jokaisen siilin olevan oma persoonansa. Paikalla olleeseen siilikatraaseen mahtui seitsemän täysin erilaista yksilöä, joista jokaisen ulkonäkö ja luonne on yksilöllinen. Pystyimme myös vertailemaan kokemuksiamme siilistin arjesta sekä ainakin itse sain mukavia vinkkejä kotiin vietäväksi. Viltullakin on nyt katollinen hiekkalaatikko. Jospa se vaikka viimein oppisi käyttämään hiekkalaatikkoo eikä juoksupyörää vessanaan.

Tapaamisen järjestämiseksi ei tarvita muuta kuin muutama asiasta innostunut ihminen ja puskaradio, näinhän meillekin kävi. Ainoa kriteeri, minkä tapaamiseen tulijoille asetimme, oli kiinnostuneisuus siileistä, yhdistyksen jäsenyyttä tai siilin omistamista emme vaatineet.

Esi-Isä

Anselmi

Pikku Simppa

Kirjoittanut Tarja Leponiemi
Kuvat Jari Juntunen

Lappeenranta

Lappeenrannan siilitapaaminen pidettiin 13.3.2004 Lauritsalan seurakuntatalolla. Tapaamisen päämoottorina toimi Miia Rinne. Paikalle saapuivat Lappeenrannasta Hännisen perhe Simo-siilinsä kanssa. Riihimäeltä mukana olivat Tiina ja Jari Anselmin kanssa, Tarja ja Riku Esi-Isän kera, Miialla itsellään oli mukana Simo-siili (edellämainitun Simon isukki).

Ohjelmaan kuului herkkujen mutustelua ja ehkä ruhtinaallisimmat arpajaiset, jotka olen koskaan nähnyt. Palkintoja oli valtavasti, ja koska monet tapaamiseen ilmoittautuneet jättivätkin saapumatta paikalle, arvoimme palkinnot pienellä porukalla. Siispä kaikki saivat aivan kaikkea!

Pikkusimo oli varsin herttaisella tuulella ja oli ystävällinen kaikille. Näimme myös, miten elo sujuu yksisilmäiseltä siilipojalta. Simon silmä vammautui ja sokeutui poikasaikana, luultavasti sisarusten kanssa temmeltäessä. Simo on mitä herttaisin ja kiltein siili. Iso Simo sen sijaan oli herännyt väärällä tassulla väärään aikaan päivästä ja antoi varsin vakuuttavasti ymmärtää sen! Esi-Isä oli tarkkaavaisen tutkaileva koko reissun. Menomatalla se katseli auton tuulilasilla (sisäpuolella...) maailman menoa ja ihmetteli näkemäänsä vauhdista huumaantuneena. Hän oli varsinainen rekkamaskotti, mietimmekin että joku rekkamies saisi siitä elinikäisen matkatoverin. Niin kotonaan hän oli autossa. Perillä Eskari pääsi maistamaan lumi-kinosta, ja jättijauhiksia, joita veimme tuliaisiksi Miian siileille. Anselmi-siilin matka meni nukkuessa ja pissaa pidätellessä, paluumatkalla se ei enää onnistunut. Anselmi oli oranssihko oma itsensä, esitti kaikki vakiotempun "raatoa" unohtamatta.

Tapaaminen meni perinteisissä merkeissä siileistä jutellessa. Suuri kiitos kuuluu Miialle ja hänen äidilleen tapaamisen järjestämisestä!

Hedgehog Welfare Society

Afrikkalaiset kääpiösiilit ovat lisäämässä suosiotaan lemmikkeinä Pohjois-Amerikassa, kuten myös Euroopassa ja Aasiassa. Hedgehog Welfare Society -organisaation (Siilien Hyvinvointiyhdistys) tehtävänä on varmistaa lemmikkisiilien hyvinvointi siilien pelastustoiminnalla, tutkimuksella ja siilejä hoitavien ihmisten kouluttamisella. Donnasue Graesser toimii yhtenä HWS:n johtajana, ja haluaa kertoa organisaation toiminnasta suomalaisille siiliharrastajille.

African Pygmy Hedgehogs are becoming increasingly popular pets in North America, as well as in Europe and Asia. The Hedgehog Welfare Society (HWS) is an organization that exists to protect the well-being of pet hedgehogs through rescue, research, and education of the people who care for hedgehogs. Although the HWS primarily operates out of the United States and Canada, we have members in 4 continents, including many European countries. We invite all members of the Finnish Hedgehog Society to also become members of the HWS, so we can continue our global effort to ensure that every hedgehog lives in a loving environment. The HWS operates under a three-tier approach: Advocacy, Education, and Rescue.

The first goal of the HWS is to be advocates for hedgehogs, who cannot speak for themselves. Often-times, hedgehogs are witnessed in pet-stores or "breeding mills" in conditions that threaten the health and/or well-being of the hedgehog. The HWS advocacy committee provides contact information to report these conditions to the authorities within the proper, legal framework of the United States Department of Agriculture (USDA). When complaints are made to the USDA the response is variable, depending upon the region of the country (Dawn Wrobel, Jennifer Plombon). Many unlicensed pet-stores have been inspected, the store owners informed of the need for licensing, and the store ceased to carry hedgehogs. However, there have been far more incidents where the complaint is not met with an inspection, nor with any contact with the breeder or pet store. In several incidents, reports have been made of inappropriate or inadequate animal care, animals left injured and bleeding in their cage, animals in overcrowded conditions, without ample room for movement or exercise, animals being shipped across the country in bulk prior to weaning age, witnessed cannibalism, and many of these incidents have led to death of the animals. In some cases, these reports have been met with a written reply stating that no regulations have been broken, and that no further inspection or action will be taken. Conditions that would certainly be deemed unacceptable at puppy-mills, seem to be most often overlooked when small animals are involved.

The second goal of the HWS is to educate new owners of the special needs of hedgehogs, so that they are better prepared to become hedgehog guardians. Although hedgehogs can be a good pet for the right person/family, potential owners should consider that hedgehogs live an average of 3-6 years, are by nature nocturnal animals, may take time to become accustomed to being handled, and that a hedgehog environment requires diligent daily cleaning. Veterinary bills are generally more costly for exotic animals, and some owners have difficulty finding a veterinarian who has experience in treating hedgehogs. They also have specific nutritional, exercise, and environmental needs that should be researched. Hedgehogs are special pets that require time, patience, and financial resources.

In particular, we urge parents to be aware that when a hedgehog is purchased for a child or adolescent, that the parents are ultimately responsible for the care and attention that hedgehog receives. Parents need to be prepared to devote a good amount of time to the life of this small animal, if and when the child loses interest or moves away to college. A hedgehog can live up to 7 years with proper diet and exercise. For those willing to take on the responsibility to properly care for a hedgehog, keeping all these facts in mind, the HWS provides educational materials on the proper care and common illnesses of hedgehogs for their care-takers and veterinarians.

Unfortunately, the majority of the resources of the HWS must be allocated towards the organization's third goal: Rescue of unwanted hedgehogs. Despite efforts to educate the public, a growing number of hedgehogs are neglected and are ultimately discarded. In a one year period, over 300 hedgehogs were rescued by HWS members in the USA and Canada, most of which were given up by private owners. Of these rescued hedgehogs, twenty percent were given up by families who "no longer had time" for their pet. Fifteen percent were purchased for children who lost interest in them. Twelve percent were abandoned at animal shelters or veterinary offices. Six percent were purchased for or by teen-agers and abandoned during the move to college. Many were in desperate

need of veterinary care when they reached their newly adoptive homes.

Hedgehogs are smaller and not nearly as cuddly as a puppy or kitten, yet they also deserve a comfortable, safe, and sanitary living environment. The HWS works within legal frameworks to help encourage humane treatment and sanitary living conditions for hedgehogs. As the popularity of pet African pyg-

Afrikkalaiset kääpiösiilit ovat lisäämässä suosiotaan lemmikkeinä Pohjois-Amerikassa, kuten myös Euroopassa ja Aasiassa. Hedgehog Welfare Society-organisaation (HWS, "Siilien Hyvinvointiyhdistys") tehtävänä on varmistaa lemmikkisiilien hyvinvointi siilien pelastustoiminnalla, tutkimuksella ja siilejä hoitavien ihmisten kouluttamisella. Vaikka HWS pääosin toimiikin USA:sta ja Kanadasta käsin, meillä on jäseniä neljästä maanosasta, ja monista Euroopan maista. Kutsumme kaikki Suomen Siiliyhdistyksen jäsenet myös liittymään Hedgehog Welfare Societyn jäseniksi, jotta voimme jatkaa maailmanlaajuisia ponnistelujamme varmistaaksemme, että jokainen siili elää rakastavassa ympäristössä. HWS-organisaatio noudattaa kolmen tason lähestymistapaa: Puolestapuhujana toimiminen, koulutus ja pelastustoiminta.

HWS:n ensimmäinen tavoite on toimia siilien puolestapuhujana, sillä ne eivät itse pysty puhumaan omasta puolestaan. Siilit elävät usein eläinkaupoissa ja "kasvatustehtaissa" oloissa, jotka uhkaavat siilin terveyttä ja/tai hyvinvointia. HWS:n puolestapuhujakomitea jakaa viranomaisten yhteystietoja tällaisten olojen raportointia varten lain puitteissa USA:n maatalousministeriölle. Maatalousministeriön vastaus valituksiin vaihtelee alueesta riippuen (Dawn Wrobel, Jennifer Plombon). Monet luvattomat eläinkaupat on tarkastettu, kauppojen omistajat informoitu luvan hankkimisesta, ja eläinkaupat ovat lopettaneet siilien pitämisen. Kuitenkin on lukuisia sellaisia tapauksia, joissa valitus ei ole johtanut tarkastukseen, eikä myöskään mihinkään kontaktiin kasvattajan tai eläinkaupan kanssa. Monissa tapauksissa on raportoitu epäsovinnasta tai kelvottomasta eläinten hoidosta, eläinten jättämisestä loukkaantuneina ja vertavuotavina häkkeihinsä, eläimistä liian täysissä elintiloissa ilman riittävää liikkumistilaa, eläimistä joita kuljetetaan ympäri maata tukkutavarana ennen vierotusikää ja todistetusta kannibalismista. Monet näistä tapauksista on johtanut eläinten kuolemaan. Joissakin tapauksissa raportteihin on vastattu kirjallisesti sanoen ettei asetettuja sääntöjä ole rikottu, ja etteivät lisätarkastukset tai toimenpiteet ole tarpeen. Olosuhteita joita pidettäisiin mahdottomina hyväksyä koiranpentujen kasvatuksessa nähtävästi katsotaan useimmiten läpi sormien pienten eläimien kyseessä ollessa.

Toinen HWS:n tavoite on kouluttaa uusia omistajia siilien erityistarpeita varten, jolloin he ovat paremmin valmistautuneet siilien huoltajuuteen. Vaikka siilit voivatkin olla hyviä lemmikkejä oikealle henkilölle/perheelle, mahdollisten uusien omistajien tulisi ymmärtää että siilit elävät keskimäärin 3-6 vuotta, ovat luonnostaan yöeläimiä, voivat vaatia aikaa ennen kuin ne

my hedgehogs increases in Europe, we hope to be able to work with European organizations to collectively benefit hedgehogs across the globe. For more information about the HWS, contact: tellypinky@yahoo.com Or, you can sign up to be a member on our web-site: <http://www.hedgehogwelfare.org>, or by writing to Hedgehog Welfare Society, Yale University Station, PO Box 206603, New Haven, CT 06520-6603, United States of America.

tottuvat käsitteeseen ja että siilien ympäristö vaatii ahkeraa päivittäistä siivousta. Eläinlääkäreiden laskut ovat yleensä kalliimpia eksoottisille eläimille, ja joillakin omistajilla on vaikeuksia löytää eläinlääkärinä, jolla olisi kokemusta siilien hoidosta. Siileillä on myös omat ravinto-, liikunta- sekä ympäristötarpeensa, joihin pitäisi perehtyä. Siilit ovat erityisiä lemmikkejä, jotka vaativat aikaa, kärsivällisyyttä sekä varoja.

Erytyisesti me kehoitamme vanhempia olemaan tietoisia siitä että vaikka siili ostettaisiin lapselle tai nuorelle, ovat vanhemmat loppukädessä vastuussa siilin hoidosta ja huomion saamisesta. Vanhempien pitää olla valmiita omistamaan runsaasti aikaansa tämän pienen eläimen hoitamiseen jos ja kun lapsi menettää kiinnostuksensa tai lähtee opiskelemaan. Siili voi elää jopa 7-vuotiaaksi oikealla ravinnolla ja liikunnalla. Niille, jotka haluavat ottaa vastuun siilin oikeaoppisesta hoidosta, pitäen kaikki ym. faktat mielessä, HWS tuottaa siilien hoitajille ja eläinlääkäreille koulutusmateriaalia hoidosta ja yleisistä siilien sairauksista.

Valitettavasti suurin osa HWS:n käytettävissä olevista varoista täytyy kohdentaa organisaation kolmanteen tavoitteeseen: Ei-toivottujen siilien pelastustoimintaan. Huolimatta ponnisteluista yleisön kouluttamiseksi, kasvavia määriä siilejä laiminlyödään ja lopulta hylätään. Yhden vuoden aikana HWS:n jäsenet pelastivat yli 300 siiliä USA:ssa ja Kanadassa, näistä suurimman osan hylkäsivät yksityiset ihmiset. Näistä pelastetuista siileistä 20 % tulivat perheistä joilla "ei enää ollut aikaa" lemmikilleen. 15 % ostettiin lapsilta, jotka olivat menettäneet kiinnostuksensa siileihin. 12 % oli hylätty eläinsuojiin tai eläinlääkäreiden vastaanotoille. 6 % oli ostettu teini-ikäisille, ja hylätty heidän lähtiessä opiskelemaan. Monet olivat äärimmäisessä eläinlääkärin hoidon tarpeessa päästessään uusiin adoptiokoteihinsa.

Siilit ovat pienempiä eivätkä läheskään yhtä pehmeitä kuin koiran- tai kissanpentut, mutta nekin ansaitsevat mukavan, turvallisen ja puhtaan elinympäristön. HWS toimii lain puitteissa rohkaistaakseen siileille inhimillista hoitoa ja hygieenisii elinolosuhteita. Sitä mukaa kun afrikkalaisen kääpiösiilin suosio kasvaa Euroopassa, toivomme voivamme toimia yhdessä eurooppalaisten organisaatioiden kanssa tuodaksemme yhteistä etua siileille ympäri maailmaa. Lisää tietoa HWS:sta saat sähköpostitse: tellypinky@yahoo.com. Tai ilmoittaudu jäseneksi webbisivuiltamme <http://www.hedgehogwelfare.org>, tai lähetä kirje osoitteella: Hedgehog Welfare Society, Yale University Station, PO Box 206603, New Haven, CT 06520-6603, United States of America.

Coctailsiili

Tarvitset:
 ison melonin
 nakkeja
 tummia ja vihreitä viinirypäleitä
 liha- tai broilerpyöryköitä
 kirsikkatomaatteja
 juustoa
 eri värisiä paprikoita
 coctail-tikkuja

Meloni halkaistaan ja koverretaan ontoksi. Sisustasta muotoillaan kuonopalat ja muu meloninliha kuutioidaan. Sitten alkaa suuri urakka, kun coctailtikkuihin pistellään sopiviksi palasiksi pilkotut ainekset. Jokainen siilin koristelija täyttää tikkunsa oman taiteellisen silmänsä ja mieltymyksensä mukaan. Tikkuja pistellään melonisiliin "selkään" mahdollisimman tiheästi. Lopuksi vesimelonikuono laitetaan paikoilleen ja tummista rypäleistä tehdään nenä ja silmät.

Resepti: Pirjo Yökangas

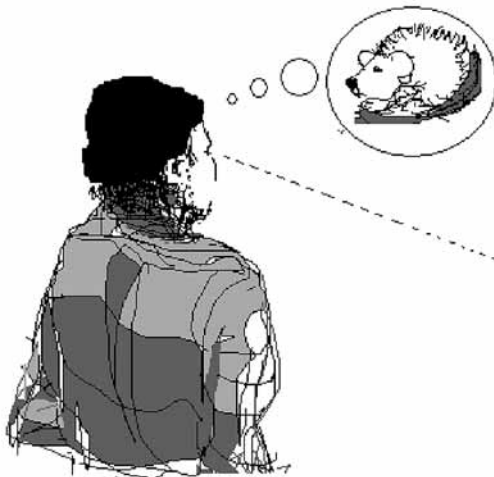
Mikäs se siinä?

Vastaus: Sinikka Rauttamon kasvatama pikkuinen albiinosiili nimeltään Aurora, syntynyt 03.02.2003. Poikueessa oli viisi poikasta, kaikki väriltään vaaleita ja kaikki olivat tyttöjä. Varsinainen blondijoukko!

Tavataan foorumilla!

www.suomensiilyhdistys.fi -siilisten virallinen kohtaustapaikka

Naiset ovat kautta aikojen pyrkineet puhdistamaan miesten mielikuvitusta. Huonolla menestyksellä. Viimeaikaiset havainnot siilistimiehistä antavat kuitenkin toivoa paremmasta.

Sarjakuva Jari Paasiala ja Jari Juntunen